

P. Szabó Béla¹

Samuel Stryk magyarországi tanítványa a hallei egyetemen

A magyar jogtörténészek mindig is azzal hízelegtek maguknak – és hízelgünk magunknak ma is –, hogy a hazai jogélet, a jogi tudás, majd az *arsszá* váló, jogtudománynak nevezhető tudáskincs – hol bővebben, hol szerényebben – merített a római jogi hagyományokból táplálkozó európai *iurisprudentia* forrásaiból. Ennek egyik záloga a középkortól kezdődően az a jogi iskolázottság volt, amelyet az európai egyetemek világa biztosított közvetlenül vagy közvetve a hazai jogászok egyes rétegeinek. Az Ünnepektől köszöntése többször kínált már lehetőséget arra, hogy felvillantsak néhány részletet ezen iskolázottság nyomai-ból. Az alábbiakban – bőrből nem kibújhatva – ismét egy morzsát kínálok e fontos kapcsolatrendszer történetéből. Történet helyett egy európai morzsa egy székely európainak.

A könyvészeti adattárakból jó ideje köztudott lehet, hogy a kora újkori európai *iurisprudentia* egyik jeles képviselője – az egyik műve címével egy egész jogtudományi korszaknak elnevezést adó Samuel Stryk – neve alatt 1700-ban megjelent egy vitairat (*disputatio*), amelynek *respondense* egy magyarországi *peregrinus* volt. Céлом az, hogy e mester és tanítvány kapcsolatnak a ma hozzáférhető források alapján utánajárjak, és röviden bemutassam azt a munkát, amelyet joggal tekinthetünk a hazai jogi irodalom egy korai emlékének.

A mester

A működését 1694-ben megkezdő, akkoriban Európa legmodernebb egyetemének számító hallei *universitas* leghíresebb jogászprofesszora Samuel Stryk volt.² Híres volt nemcsak német földön, hanem egész Európában mint jogi író

¹ Tanszékvezető egyetemi tanár, Debreceni Egyetem Állam- és Jogtudományi Kar Jogtörténeti Tanszék. Kapcsolat: szabó.bela@law.unideb.hu.

² Samuel Stryk (1640–1710) 1658-ban kezdte meg bölcséleti, teológiai és jogi tanulmányait Wittenbergben, majd 1661-től Oderafrankfurtban folytatta. Peregrinált Németalföldön és Angliában. 1665-ben *licenciatus*, majd 1666-ban *doctor iuris* lett Frankfurtban, ahol rögtön a Novellák

és mint tanár, aki negyvenévi oktatómunkája révén egész jogásznemzedékek nevelője lehetett.³

A tekintélyes wittenbergi professzort 1692-ben az alakulófélben lévő hallei egyetem igazgatójává és a jogi kar vezető professzorává, valamint brandenburgi titkos tanácsossá nevezték ki, a legmagasabb professzori fizetéssel. Christian Thomasiusszal együtt döntő érdemei voltak az egyetem létrejöttében. Stryk jelentősen hozzájárult kiváló tanerők megnyeréséhez az egyetem számára, gondoskodott a jó fizetésről, de rendkívül következetes és alapos munkát követelt kollégáitól. Elvárta, hogy a professzorok rendszeresen, naponta több órán át is előadjanak, félénként előadás-sorozataikat lezárják, és a hallgatóknak szünidőt biztosítsanak.⁴

Mint a kor valamennyi jogtanára, ő is a jogélet valamennyi területén képzett volt. Ez a dolog természetéből adódott, hiszen a jogászprofesszorok korabeli lépcsőzetes – az alacsonyabb tekintélyű tanszékektől a rangosabbak felé előléptető – „karrierrendszere” is megkövetelte, hogy egy tanár valamennyi jogterületen jártas legyen. Stryk hosszú pályafutása alatt a jogtudomány valamennyi részterületét oktatta, s rendkívül népszerű tanár volt. Írják róla, hogy előadásai két-háromszáz hallgatót is vonzottak, valamint hogy személyes kapcsolatot ápolt hallgatóival, megbeszélte velük munkaterveiket, tanácsokkal látta el őket.⁵ Hallgatói tudományos haladását és későbbi gyakorlati munkájukat szem előtt tartva Stryk gyakran elnökölt *disputatió*kon, de általában nem maga foglalkozott a viták anyagának elkészítésével, hanem idősebb hallgatókat bízott meg azok megfogalmazásával. Azt is feljegyezték róla, hogy könyvtárát – a kor szokásainak megfelelően, mivel

rendkívüli professzorává nevezték ki. 1668-tól rendes *Institutio*-professzor, 1672-ben *professor Pandectarum*, 1680 után *professor Codicis*, valamint 1682-től a jogi kar *primarius*a lett. 1690-től rendes tanár Wittenbergben, majd 1692-től haláláig Halléban. Utóbbi egyetemnek igazgatója és választófejedelmi titkos tanácsos, valamint a Spruchkollegium vezetője volt. Életéről lásd Hagen Hof: Samuel Stryk. In Gerd Kleinheyer – Jan Schröder (szerk.): *Deutsche und europäische Juristen aus neun Jahrhunderten*. Heidelberg, Mohr Siebeck, 2017. 432–436; Klaus Luig: Stryk, Samuel. In Michael Stolleis (szerk.): *Juristen. Ein biographisches Lexikon von der Antike bis zum 20. Jahrhundert*. München, C. H. Beck, 2001. 607–608; Klaus Luig: Stryk, Samuel (1640–1710). In Adalbert Erler – Ekkehard Kaufmann (szerk.): *Handwörterbuch der deutschen Rechtsgeschichte*. V. Berlin, Erich Schmidt, 1998. 58–63; Tilman Repgen: Stryk, Samuel. In *Neue Deutsche Biographie*. XXV. Berlin, Dunckler & Humblot, 2013. 606–607; Norker Hammerstein: *Jus und Historie. Ein Beitrag zur Geschichte des historischen Denkens an deutschen Universitäten im späten 17. und im 18. Jahrhundert*. Göttingen, Vandenhoeck et Ruprecht, 1972. 156–157.

³ Gertrud Schubart-Fikentscher: Samuel Stryk – Jurisconsultus. *Wissenschaftliche Zeitschrift der Universität Halle-Wittenberg, Gesellschafts- und Sprachwissenschaftliche Reihe*, 10. (1961), 2. 383.

⁴ Schubart-Fikentscher (1961): i. m. 391.

⁵ Luig (2001): i. m. 59. Stryk tanítványa és későbbi kollégája így ír erről: „Er liesse alle Studenten vor sich; er sprach mit ihnen; er erkundigte sich ihres Zustandes; er riethe ihnen, wie sie ihre collegia einrichten sollten...” Lásd Johann Peter von Ludewig: *Consilia Hallensium Ivreconsultorum*. II. Halle, Rengerische Buchhandlung, 1734. 49.

akkoriban a nyilvános könyvtárak ritkák voltak – a hallgatók rendelkezésére bocsátotta.⁶ A *disputatiók* szövegeit utóbb felhasználta nagyobb lélegzetű munkái összeállításánál is.

Stryk számos tanítványa révén rendkívül nagy hatást gyakorolt kora jogéletére, s bár mint tanár valamennyi jogterületben jártas kellett legyen, elsősorban mint a magánjog szakértője vívott ki magának jelentős helyet. Ami nem jelenti azonban, hogy más jogágakban (közjog, büntetőjog) ne dolgozott volna.⁷

Nemzedéke legjelentősebb elméleti-gyakorlati magánjogászként és kora gyermekeként abból indult ki, hogy hallgatóinak, akiből alkalmas államszolgákat kíván nevelni, a gyakorlatban mind a római jogból, mind a természetjogi elvekből, mind a német jogból származó jogszabályokkal dolgozniuk kell. Kora jogtudományának feladatát pedig egy olyan, a kor modern igényeinek megfelelő jogrend kidolgozásában látta, amely mindhárom jogforráscsoport elemeit magába olvaszthatja. Fő műve, az egész korszaknak nevet adó és a neve alatt megvédett *disputatiókból* összeállított *Usus modernus pandectarum* jól mutatja, hogyan képzelte el Stryk ezen feladat megoldását.⁸ A *ratio naturalis*ra való esetenkénti hivatkozás mellett elsősorban egy bizonyos kiegyenlítésre törekedett a recipiált római jogi és a hagyományos német jogi megoldások között, ezért megközelítését maga is *via mediaként* jelölte meg.⁹ Nem kérdőjelezte meg a római jog alapvető érvényesülését Németföldön, hanem elfogadta, hogy e mellett – a római jognak a partikuláris jogokkal szembeni szubszidiaritása ellenére is – vélelem szól.¹⁰

Stryk egyes értékelői szerint azonban munkáiban nyilvánvaló jelei mutatkoznak meg egy, a korabeli gyakorló jogászok pozitivistá-logikai gondolkodásán túlmutató felfogásnak is. A természetjog, a birodalomtörténet, a publicisztika (közjog) iránti nyitottsága a 18. század közepe elegáns jogtudományának rokonaként láttatja Stryket, akinek munkássága tulajdonképpen a német elegáns *iurisprudentiába* átfejlődő *usus modernus pandectarum* tetőpontjaként értékelhető.¹¹

⁶ „Dann wer sich bey ihm beliebt machen wollte; der mußte unter ihm, eine Disputation, halten. Weil er nun solche auszuarbeiten, gar keine Zeit hatte; so spannte er, vor disen Pflug, die alte akademicos [...]. Er liesse ihnen den Zutritt, in seiner, von Juristerey, zahlreichen Bibliothek.” Lásd Ludewig (1734): i. m. 49–50. Vö. Schubart-Fikentscher (1961): i. m. 392.

⁷ Luig (2001): i. m. 59–60. Stryk tudományos munkássága ma még nem teljesen áttekinthető, mivel még műveinek átfogó bibliográfiájával sem rendelkezünk, és életműve modern értékelése is várat magára.

⁸ Samuel Stryk: *Specimen usus moderni pandectarum. I–V.* Frankfurt/Oder-Halle, 1690–1712.

⁹ Luig (2001): i. m. 61.

¹⁰ Repgen (2013): i. m. 607.

¹¹ Hammerstein (1972): i. m. 158.

A tanítvány

Sajnos nagyon keveset tudunk arról a peregrinusról, aki Stryk egyetlen – bizonyíthatóan – magyarországi tanítványa volt.¹² Tulajdonképpen csak diákéveiből találunk róla néhány adatot.

Ferdinandus Rayger *Posonio Hungarus* 1697. szeptember 23-án iratkozott be Altdorfba,¹³ és 1698. július 20-án Halléba.¹⁴ Mai tudásunk szerint ő volt talán a második, aki a *Fridericianán* a jogi kart jelölte meg beiratkozásakor.¹⁵

Mint azt egyik inkognitóját megőrző barátja hozzá írott verséből kiolvashatjuk, Rayger jogi tanulmányai mellett valószínűleg a francia nyelvben is képezte magát, és a testgyakorlást sem vetette meg tanulmányai alatt.¹⁶ Tudjuk, hogy 1700. március 9-én a későbbi lutheránus lelkész, Adam Mittuch emlékkönyvébe jegyezt be Halléban,¹⁷ és ugyanezen év október 5-én – több mint négyéves hallei tanulás után – egy eljárásjoginak tekinthető *disputatiót* védett meg Samuel Stryk elnöklete alatt.¹⁸ Saját nyilatkozata szerint ekkoriban már távozóban volt Halléból, valószínűleg valamiféle hivatalhoz segítette egy pártfogója. Az sem kizárt azonban, hogy tovább utazgatott Európában, utóbb ugyanis újra egyetemi

¹² Stryk hallei professzorsága alatt (1692–1710) mindösszesen 24 magyarországi, illetve erdélyi joghallgató iratkozott be Halléban.

¹³ Szögi László: *Magyarországi diákok németországi egyetemeken és akadémiákon, 1526–1700.* Budapest, ELTE Levéltár, 2011. Nr. 177; Tar Attila: *Magyarországi diákok németországi egyetemeken és főiskolákon (1694–1789).* Budapest, ELTE Levéltára, 2004. Nr. 4.

¹⁴ Szögi (2011): i. m. Nr. 670; Tar (2004): i. m. Nr. 754.

¹⁵ A kar első magyarországi joghallgatójaként a soproni származású Aegidius Ludovicus Nettig Prisoman azonosítható, aki három hónappal Rayger előtt jelent meg a hallei matrikulában. Prisoman utóbb Lipcsében is tanult. A hallei beiratkozás idején apja soproni polgármester volt. Vö. Wolfram Kaiser – Arina Völker: *Die Physici Sempronienses und ihre Beziehungen nach Halle und Wittenberg (Ein Beitrag zur ungarischen Medizingeschichte des 18. Jahrhunderts).* *Orvostörténeti Közlemények*, 62–63. (1971). 102. Raygerral egy időben tanult jogot Halléban a dobsinai Johannes Jöstel is, akiről csak annyit tudunk, hogy 1699. május 14-i hallei beiratkozása előtt három évig valószínűleg Altdorfban tanult. Jöstel tanulmányairól lásd Tar (2004): i. m. Nr. 755; Szögi (2011): i. m. Nr. 176, 672; *Inscriptiones Alborum Amicorum – IAA*, nr. 15. Online: <http://iaa.bibl.u-szeged.hu>; az 1695–1700 közötti *quinquenniumban* egyébként 17 magyarországi hallgató iratkozott be Halléban, több mint felük teológushallgatóként.

¹⁶ „Der Rechte weites Meer; was Statt und Land beschützt;
Die Zunge Galliens; wie man den Staat regieret;
Was den geschickten Leib / was das Gemüth zieret;
Sind Sachen / die Dein Sinn in hohem Grad besitzt.” Vö. alább.

¹⁷ „Pietas ad o[mn]ia utilis est. Hisce Nobilissimo D[omi]n[o] Possessori memoria[m] sui com[m]endare voluit.” *IAA*, nr. 797.

¹⁸ Szabó Károly – Hellebrant Árpád: *Régi Magyar Könyvtár. III. Magyar szerzőktől külföldön 1480-tól 1711-ig megjelent nem magyar nyelvű nyomtatványoknak könyvészeti kézikönyve. 1–2.* Budapest, MTA, 1896–1898. Nr. 4184.

hallgatóként tűnt fel. Nem lehetetlen, hogy hallei mestere, Stryk tanácsára iratkozott be 1702. szeptember 30-án a leideni jogi karra.¹⁹ Az ottani anyakönyv szerint ekkor 22 éves volt, tehát 1680 körül születhetett. Valószínűleg 1705. közepéig tartózkodhatott a németalföldi egyetemen.²⁰ Rayger későbbi sorsáról jelenleg sajnos nincs több információnk,²¹ talán a pozsonyi levéltárak rejtenek rá vonatkozóan további adatokat.

A pozsonyi Raygerék bizonytalan családfája

Ferdinandus Raygernek azonban nemcsak a tanulmányai utáni sorsát nem tudjuk ma még nyomon követni, hanem azt is nehéz megállapítani, hogy milyen családból származhatott. Csak kísérletet tehetünk azon családi környezet beazonosítására, amely lehetővé tette hosszú jogi tanulmányait, európai utazásait.

A pozsonyi polgárcsaládokkal foglalkozó irodalom e kísérletben ma még nem kínál elegendő támaszt.²² Valamivel tovább léphetünk az orvostörténeti munkák segítségével. Bár a régi adatokat újra és újra elősoroló vonatkozó munkák²³ a pozsonyi Rayger dinasztiának csak három egymást követő, legnevesebb tagjával foglalkoznak, nem lehetetlen, hogy a 17. század közepén a családnak több ága is értelmiségi foglalkozást űzve élt a városban.

Elfogadott az, hogy (I.) Wilhelmus Rayger (1600–1653) Bécsből elszármazott evangélikus orvos 1636-ban telepedett le Pozsonyban. Nem világos, hogy mikor kapott magyar nemességet II. Ferdinánd királytól, de vannak nyomai, hogy talán testvéreivel együtt nemesült, akik közül valamelyik ugyanott telepedhetett le.²⁴ Mivel a korabeli szokások szerint egy család nemzedékei között

¹⁹ Bozzay Réka – Ladányi Sándor: *Magyarországi diákok holland egyetemeken, 1595–1918*. Budapest, ELTE Levéltára, 2007. Nr. 2961.

²⁰ Bozzay Réka az ő nevével is talált Leidenben néhány számlát, amelyek bor- és sörvásárlásait tanúsítják, és két évet fognak át. Ezek közül az utolsó 1705 májusából származik. Vö. Réka Bozzay: *Die Peregrination ungarländischer Studenten an der Universität Leiden (1595–1796)*. PhD-értekezés, Debrecen, DE BTK, 2008. 259.

²¹ Szinnyei József: *Magyar írók élete és munkái*. XI. Budapest, Hornyánszky Viktor, 1906. 622.

²² A két nemzedékkel korábbi időszakra adhat fogódzót az alábbi kiváló munka: Frederik Federmayer: *Rody starého Prešporka. Genealogický rozbor obyvatelstva a topografia mesta podľa súpisu z roku 1624*. Bratislava, Monada Atelier, 2003.

²³ Csak ízelítésként: Stephanus Weszpremi: *Succinta medicorum Hungariae et Transilvaniae biographia. Centuria Prima*. Lipsiae, Sommer, 1774, 143–154; Szinnyei (1906): i. m. 622–626, valamint az alább hivatkozott munkák.

²⁴ Egyes adatok szerint a Wilhelm, Johannes, Ferdinand és Maximilian Rayger testvérek már 1634 szeptemberében nemesültek. Vö. ifj. Hellebronth Kálmán: Torkos (ócsai). *Családtörténeti Jegyzetek*, 1. (1914). 205. Mások más évet (1641) adnak meg. Lásd Kapronczay Károly: *Orvostudományok III. – Spielenber, Pápai-Páriz, Hambach, Hellenbach, Moller, Rayger családok*. Turul, 71. (1998), 1–2. 8.

a keresztnévek gyakran ismétlődtek, nagyon nehéz rendet tenni az egyes családtagokra vonatkozó adatok között. A 17. század közepén legalább két Wilhelmus és egy Ferdinandus Rayger élt Pozsonyban.

Az egyik (I.) Wilhelmus 1651-ben *medicinae doctorként* írt alá egy emlékkönyvet Pozsonyban,²⁵ s azonos az ismert orvosdinasztia alapítójával. A köztudat csak egy fiáról, a szintén neves orvos (I.) Carolusról (1641–1707) emlékezik meg. Ugyanakkor egy magát szintén bécsi származásának jelölő, orvosi érdeklődésű Ferdinand is Pozsonyban élt 1654-ben, amint egy emlékkönyvbejegyzés (egy hippokratészi idézet) tanúsítja.²⁶ Ez a (I.) Ferdinánd valószínűleg (I.) Wilhelmus idősebb fia volt, akit talán azonosíthatunk azzal a magát bécsi származásának jelölő Raygerrel, aki 1655-ben orvosi témában disputált,²⁷ majd 1656-ben orvosdoktori *disputatiót* védett Strassburgban.²⁸ Ez a Ferdinánd 1660 táján, fiatalon elhunyt, s ez a tény befolyásolhatta öccse, (I.) Carolus pályaválasztását, aki 1667-ben szintén Strassburgban lett orvosdoktor.²⁹

A másik, önmagát *Viennesis Austriacus*ként jelölő (II.) Wilhelmus egy *Codex Iustinianus*ból származó idézetet írt egy emlékkönyvbe Pozsonyban 1654-ben.³⁰ Ő azonos lehet azzal a bécsi illetőségű Wilhelmus Raygerrel, aki 1652-ben Schaller professzor elnöklése alatt az ideális férfiről disputált Cornelius Nepos művei alapján Strassburgban,³¹ és nagy valószínűség szerint joghallgató lehetett.³² Testvére 1655-ös *disputációja* alkalmából írott verse alapján őt is az orvos, (I.) Wilhelmus fiaként azonosíthatjuk. Tehát láthatjuk, hogy a később európai hírnévű vált (I.) Carolusnak legalább két testvére (bátyja) lehetett. Fia, II. Carolus (1675–1731) 1698. április 12-én szerezte meg az orvosdoktori címet Altdorfbán, ahol az eseményt három verses nyomtatvánnyal ünnepelték barátai.³³ A szintén híres orvossá váló (II.) Carolusszal egyívású lehetett főszereplőnk, a hallei disputáns (II.) Ferdinandus.

²⁵ IAA, nr. 1414.

²⁶ IAA, nr. 1395.

²⁷ VD17 – *Das Verzeichnis der im deutschen Sprachraum erschienenen Drucke des 17. Jahrhunderts*, 3:688244Y. Online: <http://www.vd17.de>. Ehhez testvére, Wilhelmus is német nyelvű gratuláló verset írt: „Fuhr immer fort Bruder in solcher Betrachtung...”

²⁸ VD17, 7:696169P.

²⁹ Vámosy István: *Adatok a gyógyászat történetéhez Pozsonyban*. Pozsony, Stampel Károly, 1901. 31.

³⁰ IAA, nr. 1396.

³¹ VD17, 23:625190N.

³² Michael Philipp: Bernegger – Schaller – Boeckler: Die Straßburger historische Schule der Politikwissenschaft im 17. Jahrhundert. In Hanspeter Marti – Robert Seidel (szerk.): *Die Universität Straßburg zwischen Späthumanismus und Französische Revolution*. Köln–Weimar–Wien, Böhlau, 2018. 146.

³³ VD17, 1:658141L; VD17, 1:658138G; VD17, 1:658140C.

Az, hogy (II.) Ferdinandus milyen rokoni kapcsolatban lehetett II. Carolusszal, nem tisztázott. Lehetett a testvére, bár az idősebb (I.) Carolus orvosdoktor-nak csak egyetlen fiát szokták emlegetni,³⁴ ugyanakkor tudjuk, hogy legalább két másik fia is volt: (II.) Carolus pozsonyi *medicinae doctor* ugyanis 1704-ben azért mondott köszönetet egy albumbejegyzésben Adam Mittuchnak, mert az két testvérenek (Christophorus Sigismundusnak és Ernestusnak) hűséges nevelője (*informator*) volt.³⁵ Nem kizárt tehát, hogy volt egy idősebb öccse is a fiatal orvosnak. De ugyanakkor lehettek egymás távolabbi oldalrokonai, unokatestvérek is, ha (II.) Ferdinandust például a jogász (II.) Wilhelmus fiaként azonosíthatnánk.

Ezen többé-kevésbé bizonytalan adatokra támaszkodva is kijelenthetjük talán, hogy a pozsonyi Raygerek között voltak olyan értelmiségiek, akik határozott érdeklődéssel fordultak az egyetemi jogtanulás felé. Közéjük tartozhatott a Stryk-tanítvány Ferdinandus is.

Mester és tanítvány együttműködése – a vitairat

Említettük már, hogy Samuel Stryk tanári és tudományos munkájának jelentős része *disputatiók*ban öltött testet, amelyek jelentős részét nem maga fogalmazta meg. Ugyanakkor a kor gyakorlatában nem volt szokatlan, hogy a *dissertatio-disputatio*kat a *praeses* neve alatt gyűjteményesen jelentessék meg, még akkor sem, ha azok nem a tanár önálló munkái voltak. Ekkoriban a vitairatok nem pusztán *pro gradu* (fokozatszerzési céllal) születtek, hanem inkább gyakorlóiratként vagy a szorgalom bizonyítása, illetve egy-egy *stipendium* elnyerése végett kerültek kinyomtatásra és megvédésre. Hogy a közreműködők milyen arányban vettek részt a munkában, ma már nehéz megállapítani.³⁶ Az bizonyos, hogy Stryk neve alatt mintegy négyszáz vitairat jelent meg,³⁷ s ezek jelentősen

³⁴ Kapronczay (1998): i. m. 7–9; Duka Zólyomi Norbert: Egy orvosdinasztia a XVII–XVIII. században. *Orvosi Hetilap*, 112. (1971), 6–9. 335–337.

³⁵ *IAA*, nr. 1040: „Dieses schreibe mein[em] lieben Freund und meiner zweyen Brüder treu gewesenem Informatori zu einem stets wehrenden angedencken und erinnerung, stets aller Sachen Wechsel zu bedencken, dann leicht noch so ein freudiges Hertz von gleichwohl geistliche und leibliche blindheit überkommen.” A két említett ifjú közül az első 1705. augusztus 31-én Hallében iratkozott be joghallgatónak. *Vö. Tár* (2004): i. m. Nr. 790.

³⁶ A kérdésről részletesen lásd P. Szabó Béla: „Auctor et respondens” – A szerzőség kérdése magyarországi joghallgatók koraiújkori disputái és disszertációi fényében. In Szikora Veronika – Török Éva (szerk.): *Ünnepi tanulmányok Csécsy György 65. születésnapjára. II.* Debrecen, DE ÁJK, 2017. 247–277.

³⁷ Stryk 1693 és 1709 között Hallében 125 *disputatio*hoz adta a nevét, amelyek előbb külön füzetben jelentek meg, majd összegyűjtésre kerültek fia által, először 1715-ben. A *disputatiók* egy részét Stryk bedolgozta más jellegű műveibe is.

növelték a professzor bevételeit, egyrészt a vitákért fizetendő illetékek, másrészt az utóbb élelmes kiadók által gyűjteményekbe foglalt vitairatok terjesztéséből való részesedés révén. A szakmai színvonal és a módszertani egységesség megőrzésének érdekében Stryk maga is sokat tett „munkatársaival” szemben támasztott követelményei révén.³⁸

Az egységes „iskolázottságot” mutatja, hogy a Stryk nevéhez köthető nyomtatványok esetében kivétel nélkül felfedezhető az a formai sajátosság, hogy a szöveg belső egységei, fejezetei előtt a szerző *Summaria* cím alatt áttekintést ad az egyes tézisekben tárgyalandó kérdésekről, megjelölve a vonatkozó szakaszszámokat. A későbbi gyűjteményes kötetekbe is ilyen mutatókkal kerültek be az egyes vitatkozások.

Ami a Ferdinandus Rayger által *respondens*ként megvédett vitairatot illeti,³⁹ megállapíthatjuk, hogy a nyomtatványból két változat is készült: az egyik Johann Jacob Krebs, a másik Christoph Andreas Zeitler nyomdájában került ki a sajtó alól. Mindketten akadémiai tipográfusként vannak feltüntetve a címlapokon. A 64 oldalas, a tézisek mellett ajánlást, üdvözlő verset és úgynevezett *corollariát* (rövid eldöntendő szakmai kérdések sorozatát) tartalmazó változatok között a címlapon található minimális tipográfiai eltéréseken kívül nincs különbség. Hogy miért készült két változat, ma már nem rekonstruálható, de talán azzal lehet magyarázni, hogy az egyik változatot a korabeli, több egyetemen és jogi karon megfigyelhető gyakorlat szerint állami költségen nyomatták ki, de talán a korlátozott példányszám miatt a hallgató szükségesnek látta, hogy további füzeteket egy olcsóbb nyomdász műhelyében – valószínűleg saját költségén – jelentessen meg.

Mint említettük, a Samuel Stryk neve alatt megjelent vitairatok egy részét fia 1715-ben összegyűjtötte, és változatlan szöveg alatt apja munkáiként kiadta. Erre a sorsra jutott a Rayger által megvédett vitairat is. Ezen első gyűjteményes

³⁸ „Die Respondenten mußten so dann, dieselbe bezahlen. Und ihme blieben die gebühren, des praesidii und, das er, bey solcher Handlung, vorhielte. Weil nun, solche disputationes von wohl ausgesuchten Überschriften und Materien und sonderlich, mit Vorurtheilen [szakértői véleményekkel] anderer Rechtsgelehrten, ausgezieret; benebenst mit casibus, in terminis, gespicket waren; so erhielten sie, bey Advocaten und Richtern einen grossen Werth. Worzu der leichte Vortrag und Schreib-Art kam; welche er den Verfassern seiner Arbeit, zum Voraus, wohl einzuschärfen wußte. [...] so machte er, aus vielen Disputationen, endlich gantze tractaten oder Bücher. Die ihme auch, weil sie viele Abnehmer funden, reichlich bezahlt wurden.” Lásd Ludewig (1734): i. m. 50; Schubart-Fikentscher szerint a hallgatók professzorok általi munkára fogása e korban sokszor a visszaélés határáig szokásban volt. Vö. Schubart-Fikentscher (1961): i. m. 394.

³⁹ Ferdinandus Rayger: *Disputatio Juridica, De Periculo Petentis, Quam ... In Illustri Academia Fridericiana Praeside Dn. Samuele Strykio, Jcto, Serenissimi ac Potentissimi Electoris Brandenb. Consilario Intimo, Professore Primario et Facultatis Juridicae Ordinario, In Auditorio Majori D. V. Octobr. A. MDCC.* Halae, Magdeburg.

kiadásban a *corollaria* még megtalálható a *disputatio* végén, a Rayger által írott ajánlás azonban már nem. (Más, a gyűjteménybe felvett *disputatiók*nál estenként megmaradt az ajánlás is.) A későbbi, 1745-ös frankfurti⁴⁰ és a Firenzében megjelent 1839-es kiadásból már a *corollaria* is elmaradt.

A vitairat szerzőjével kapcsolatban talán nem adnak biztos fogódzót az alábbi tények, de mindenképpen meg kell említenünk, hogy Rayger *disputatiójában* található három konkrét és több közvetett utalásból arra következtethetünk, hogy Rayger legalábbis közreműködött a szöveg végleges kialakításában, de az sem zárható ki, hogy őt kell a szerzőnek (ahogy a címlap is feltünteti, „*Autor*”-nak) tekinteni. Egyrészt ugyanis a szöveg szerzője három helyen utal – személyes fogalmazással – a 18. század elején a magyarországi büntetőjogi gyakorlatot jelentős mértékben meghatározó, szokásosan *Praxis Criminalis*ként emlegetett,⁴¹ szokásjogként érvényesülő jogforrásra.⁴² Másrészt számos helyen harmadik személyben fogalmazott fordulatokkal utal Stryk munkáira, midőn *Dominus Praeses*nek (*Dn. Praes.*) titulálja.⁴³ Ugyanakkor azt is meg kell említenünk, hogy a Stryk elnöklétével ekkoriban megvédett és nyomtatásban megjelent vitairatok szinte kivétel nélkül formailag hasonlítanak egymásra abban, hogy – mint jeleztük – az egyes fejezeteket többé-kevésbé részletes tartalomjegyzék előzi meg, tartalmilag utalva az adott *caput* egyes elkülönülő gondolataira a lapszéli számok segítségével. Ha ez nem is igazolja Stryk szerzőségét, de az bizonyos, hogy a professzor egységes munkamódszert ajánlott felkészülő hallgatóinak, és annak betartását következetesen meg is követelte. De az is lehet, hogy a nyers szöveg jelentős részét a *respondens* hallgatók készen kapták tanáruktól, akinek szokása volt, hogy idősebb hallgatókkal dolgoztassa ki a vitatkozások alapjául szolgáló szöveget.

A vitairatot kézbe véve először az ajánlásról kell szólnunk, amelyet Rayger a kor szokásainak megfelelően dolgozatához írt, s amelynek címzettje Nicolaus

⁴⁰ 1715: Bayerische Staatsbibliothek 4 Diss. 1436; 1743: *Das Verzeichnis Deutscher Drucke des 18. Jahrhunderts* – VD18, 90559762; 1745: VD18, 90559827. Online: <http://vd18.de>.

⁴¹ Béli Gábor – Kajtár István: Az osztrák (–német) büntetőjogszabályok hatása a magyar jogban a 18. században (a *Praxis Criminalis*). In *Dolgozatok az állam- és jogtudományok köréből*. Pécs, PTE, 1988. 29–40; Gábor Béli – István Kajtár: Österreichisches Strafrecht in Ungarn. Die „*Praxis Criminalis*” von 1687. *Zeitschrift für Neuere Rechtsgeschichte*, (1994), 4. 325–334.

⁴² „Si jus patriae meae intueor, illud ipsum quoque satis graviter inculcatum esse animadverto: Ita enim invictissimus Rex noster Hungariae in prax. crim art. ult. mandat omnibus & singulis”; „Exacte cum hactenus dictis Praxis Patriae meae Criminalis convenit”. Lásd: Rayger (1700): i. m. 49; „quibus cum accurate convenit Praxis Patriae meae Criminal. art 37. & 38. ex quibus haec omnia peti possunt.” Lásd uo. 52. Ezek a személyes utalások, amelyek Raygerhez köthetők, megmaradtak a további kiadásokban is.

⁴³ Ez a megfogalmazás más *disputatiókban* is megjelenik. Például: „Vid. Diss. Dn. Praes. de fact. Jud. de fact. c. 5. n. 82.” vagy „Cons. Dn. Praes. diss. altera de jure reverens. mebr. 4.” A *disputatiókban* idézett *auctorok* közül egyébként szinte csak Johann Samuel Stryk professzort, Samuel Stryk fiát és a nagy tekintélyű Christian Thomasiust illetik a *dominus* megtisztelő címmel.

Bartholomaeus Danckelmann báró, titkos császári tanácsos és a brandenburgi választófejedelem bécsi udvarba delegált követe volt.⁴⁴

A szokásos barokkos szófordulatokban bővelkedő ajánlásban – készülődvén a *Fridericiana* elhagyására – kellemes emlékeit idézi fel a jog- és más tudományok székhelyéről, különösen azért, mert Danckelmann jóindulatúan szárnyai alá vette, és tanulmányai alatt támogatta. A báró kliensei közé ajánlja magát, és – ahogy írja – biztatást is kapott ez irányban. Szavai szerint Danckelmann érdemeivel nemcsak Rayger szűkebb hazája, hanem az egész magyar királyság tisztában van évek óta, és sokan vágnak arra, hogy kliensei közé kerülhessenek. Hiszen közismert a császári udvarban, brandenburgi követként végzett tevékenysége. Különösen József király megválasztása és a pfalzi örökösödési háborút lezáró rijswijki béke körül szerzett érdemei emelkednek ki. Ezért is jelentene nagy dicsőséget a *respondens* számára, ha Danckelmann klientúrájába tartozhatna. A tanulmányai tanúságaként szolgáló munkáját ezért egyértelműen neki ajánlhatja, és kéri, hogy a munkát fogadja jóindulattal.

Megjegyzendő, hogy Danckelmann-nak jó kapcsolatai lehettek a hallei jogi karral, hiszen 1697-ben Stryk egy másik tanítványa ajánlott neki egy vitairatot, majd az 1710-es években Ludevici és Ludewig professzorok is neki ajánlották munkájukat. Danckelmann fia később szintén Halléban tanult, és ott disputált is, amit egy a hallei professzorok által kinyomatott, az apának gratuláló kinyomtatvány is igazol.⁴⁵

Rayger valószínűleg – a kor szokásainak megfelelően – szakmai jövője megalapozásához kereste a báró jóindulatát, aki nemcsak Halléban, hanem Bécsben is segíthette pártfogoltjait.

Mint említettük, Rayger dolgozatához egy már Altdorfból is ismert, csak neve kezdőbetűjével szereplő diáktársa írt német nyelvű szonettet, amelyben a dolgozatot Rayger szorgalma eredményének tekintve⁴⁶ utal Ferdinand jogi tanulmányaira, valamint a francia nyelv és a testgyakorlás iránti elkötelezettségére is.

⁴⁴ Nicolaus Bartholomaeus Danckelmann (1650–1739) 1688-tól volt brandenburgi követ Bécsben, és jelentős érdemeket szerzett I. József római-német királlyá választásában. 1697-ben teljhatalmú küldötként működött közre a rijswijki béke megkötésében, és ez évtől a magdeburgi herceg kormányának elnöke és államminisztere lett. Johann Heinrich Zedler: *Grosses vollständiges Universal-Lexicon aller Wissenschaften und Künste*. VII. Leipzig, August Hermann Francke, 1734. 114–115.

⁴⁵ *Illustrissimo Atque Excellentissimo Viro Nicolao Bartholomaeo L. B. De Danckelman Et Prangin...* Halae Magdeburgicae, Henckelius, 1718. Online: https://archive.thulb.uni-jena.de/ufb/receive/ufb_cbu_00005542.

⁴⁶ „Mein Glückwunsch wandelt sich in einem Lobspruch ißt, | Da Wehrter Freund Dein Fleiß so schöne Frucht gebieret.”

Viszonylag ritka megoldásként Rayger téziszüzetében a kiegészítő gyakorló kérdéseket tartalmazó úgynevezett *corollaria* előre, az ajánlás és az üdvözlő vers közé került. A jogi *disputatiók*ban gyakran előforduló kiegészítő tézisek szerepe elsősorban az lehetett, hogy a *respondens* általános szakmai ismereteit is próbára tehessék *opponensei*.⁴⁷ Rayger esetében a 10 tézis elsősorban közjogi kérdéseket feszeget. Találunk közöttük megerősítendő vagy tagadandó állítást egyebek mellett az örökletes monarchiák jogutódlásával, az osztrák uralkodóház császári előjogaival, az uralkodó kegyelmezési jogával kapcsolatban, de egy-két büntetőjogi állítás is előjön az uralkodó kegyelmezési jogáról, illetve az előélet figyelembevételéről.

A vitairat fő tárgya egy négy nagyobb fejezetből álló, elsősorban perjogi kérdéseket feszegető értekezés, amelynek alapkérdése az, hogyan kezeljék a bíróságok a jogosulatlan (túl)követeléseket polgári és az alaptalannak bizonyuló vádakát büntetőügyekben. A szerző kiindulási pontja az, hogy a bírák nem fogadhatnak be nyilvánvalóan alaptalan kereseteket még akkor sem, ha ezt a *clausula periculo petentis*re hivatkozva, vagyis annak tudatában tennék, hogy a jogellenes kereset a felperes kockázatára kerül benyújtásra, vagyis neki kellene helyt nem álló igénye valamennyi káros következményét viselnie. Mivel a *clausulával* a szerző véleménye szerint sokszor visszaélnék, nem lehet haszontalan a kérdést alaposan körbejárni.⁴⁸ A szerző elemzését a más veszélyére való cselekvés (*periculo alterius facere*) jelenségkörének alapos körbejárásával kezdi, amelynek keretében a *periculum* fogalmát dolgozza fel, valamint számba veszi és szembeállítja azokat a kötetelmeket (kezeség, megbízás), ahol a más veszélyére való cselekvés lehetősége felmerül. Foglalkozik ebben a körben a nők *intercessiós* tilalmát kimondó római SC Velleianum alkalmazhatóságával is. Megkülönbözteti a megbízást a tanácstól (*consilium*) és a harmadik javára szóló megbízást (*mandatum tertii gratia*) az ajánlástól (*commendatio*). Az ajánlás esetében külön példákkal elemzi, ha az az ajánló veszélyére (*periculo meo*) történik. Ide kapcsolja az egyes állami tisztségekre kinevezők és a kinevezéseket megerősítők (*nominatores & affirmatores*) felelősségének – már a római jogban is elemzett – kérdését is. Végül az ügyvédeknek az ügyfelek veszélyére tett nyilatkozatait elemzi gyakorlati szempontokat

⁴⁷ Röviden a *corollaria* szerepéhez lásd Szabó Béla: Előtanulmány a magyarországi joghallgatók külföldi egyetemeken a XVI–XVIII. században készített disputatióinak (dissertációinak) elemzéséhez. *Publicationes Universitatis Miskolciensis, Sectio Juridica et Politica*, 8. (1993), 5. 94–95.

⁴⁸ „Non inutile proinde esse iudico, hoc argumentum de periculo petentis plenius excutere, & quae inde incommoditates, damna, injuria, iniquitates aliaeque absurditates progerminent, quisque denique hujus Clausulae legitimus esse possit usus, quantum per ingenii vires licet, hac disputatione inquirere.” Lásd Rayger (1700): i. m. 4.

is előtérbe állítva. Fejtegetései során a római jogi megoldásokat folyamatosan ütközteti korának gyakorlatával.⁴⁹

Ezen – kissé szörszálhasogatónak tekinthető – bevezető fejezet után tér rá Rayger a tulajdonképpeni tárgyra, s három fejezetben azt vizsgálja, hogy a jogellenes vagy indokolatlan bírói döntések veszélye milyen esetekben hullik vissza a felperes fejére a polgári, illetve büntetőperekben, valamint milyen esetekben lehet a jogellenes ítéletet meghozó bíróval szemben is fellépnie a sérelmet szenvedett félnek.

A magánjogi ítékezés kapcsán hangsúlyozza a szerző, hogy a bíró csak *casua cognita* és a jogszabályokat figyelembe véve dönthet. Már az idézés kibocsátása is *periculo petentis* történik, kivéve, ha a bírónak hivatalból észlelnie kell az igény megalapozatlanságát. Szól annak következményeiről is, amikor a bíró előzetesen rendeli el a bepanaszolt adós elfogatását vagy vagyonának lefoglalását, és utóbb az igény szintén alaptalannak bizonyul. Mindezen esetekben az igénylőnek kell viselnie a következményeket. Különösen a személyre vagy vagyontárgyakra elrendelt – a felperes későbbi igényeit biztosítani hivatott – *arrestum* kérdését járja körül, kiemelve a felperes biztosítékadási kötelezettségét is a bíró felé. Különbséget tesz a lefoglalás és a vitás dolog letéte (*sequestratio*) között, és utóbbi peres vonatkozású alkalmazását csak kivételesen tartja megengedhetőnek. Részletesen beszél a római jogból ismert birtokba utalási lehetőségekről (*missio in possessionem*), de ezeket saját korában már csak *causa cognita* tartja megengedhetőnek. Végül ezen fejezet zárásaként a végrehajtási eljárás egyes momentumait vizsgálja a kérelmezőt terhelő veszélyek szempontjából, különösen figyelve azon kifogásokra, illetve azok negligálására, amelyeket a marasztalt adós támaszthat a végrehajtással szemben. Fejtegetései során jelentős mértékben támaszkodik a szerző a Birodalmi Kamarai Bíróság gyakorlatára és az azt feldolgozó irodalomra, valamint a kor legjelesebb magánjogi szerzőire, midőn a felperes kártérítési kötelezettségét állapítja meg az alperes sérelme miatt.⁵⁰

Elsősorban a *Constitutio Criminalis Carolina* rendelkezéseire és gyakorlatára támaszkodva elmélkedik Rayger a büntetőügyek terén a (magánszemély vagy hivatalnok) vádló felelősségéről, mind az *accusatorius*, mind az *inquisitorius* eljárás kapcsán. Számos alkalommal hangsúlyozza a hatóság és a bíró felelősségét, mivel döntéseikkel a terheltek életét, testi épségét, becsületét és vagyonát fenyegetik. A *Carolina* alapján részletesen foglalkozik a vádló biztosítékadási kötelezettségével és a bíró *iniuriáért* való esetleges felelősségével. Külön-külön vizsgálja az elfogatási parancs alá eső, a fogságba került, a házkutatást elszenvedő és a kínvallatást kiállni kényszerülő terhelt esetében az őt ok nélkül odajuttatók

⁴⁹ Rayger (1700): i. m. 3–19.

⁵⁰ Uo. 21–42.

felelősségét és a felelősségüket csökkentő körülményeket. Bár nem közvetlenül a vizsgált alapkérdésre vonatkozóan, de – mint említettük – a magyar büntető eljárásjog (*Praxis Criminalis*) néhány párhuzamos rendelkezése is szóba kerül fejtegetései során.⁵¹

A zárófejezetben a felperes jogosulatlannak bizonyuló kérelmét figyelembe vevő bíró ellen felhívható jogeszközöket veszi sorra a szerző, a megszokott alappossággal és elsősorban a korabeli használatos jogi szakmunkák alapján. A bíró tekintélyének és döntései elfogadottságának fontos értéket tulajdonítva felsorolja azokat az eshetőségeket, amikor a bíró intézkedésének joggal lehet ellenszegülni. Részletesen beszél a jogellenes döntéseket hozó, hatalmával visszaélő bíróval (*spoliator*) szemben indítható, teljes kártérítésre kifutó *remedium spoli*ról, valamint a meghatározott összegre menő *iniuriarum acti*óról. Utóbbi megindítása nem zárja ki azt, hogy az elsővel fellépjenek a bíró ellen, és a személyisértési keresetről való lemondás nem jelenti egyúttal a *remedium spoli* elejtését. Harmadik jogeszközként az *actio Syndicatus* jöhet szóba Rayger szerint, amely elsősorban szándékos kötelességszegés esetén alkalmazható egyes európai országokban, de alkalmas lehet a bíró kártérítésre marasztalására is – *periculo petentis* – szubszidiáriusan, a felperes (vádoló) mögötti sorban.

Dolgozata végén azonban a szerző kifejezi azon reményét, hogy ezen eszközök alkalmazására csak ritkán kerülhet sor a gyakorlatban.⁵²

Az, hogy a munka Stryk neve alatt jelent meg, biztosította, hogy egy pozsonyi joghallgató neve egészen a 19. századig Európa-szerte ismert maradjon, annak ellenére, hogy életéről – egyébként – kevés adat maradt az utókorra.

Ezzel szemben bizonyos az, hogy az Ünnepelt neve és munkássága – érdemei szerint – hosszú ideig emlékezetes marad a magyar jogtörténet-tudományban.

⁵¹ Uo. 43–53.

⁵² Uo. 55–64.

Irodalomjegyzék

- Béli Gábor – Kajtár István: Az osztrák (–német) büntető jogszabályok hatása a magyar jogban a 18. században (a Praxis Criminalis). In *Dolgozatok az állam- és jogtudományok köréből*. Pécs, PTE, 1988. 29–40.
- Béli, Gábor – István Kajtár: Österreichisches Strafrecht in Ungarn. Die „Praxis Criminalis” von 1687. *Zeitschrift für Neuere Rechtsgeschichte*, (1994), 4. 325–334.
- Bozzay, Réka: *Die Peregrination ungarländischer Studenten an der Universität Leiden (1595–1796)*. PhD-értekezés. Debrecen, DE BTK, 2008.
- Bozzay Réka – Ladányi Sándor: *Magyarországi diákok holland egyetemeken, 1595–1918*. Budapest, ELTE Levéltára, 2007.
- Duka Zólyomi Norbert: Egy orvosdinasztia a XVII–XVIII. században. *Orvosi Hetilap*, 112. (1970), 6–9. 335–337.
- Federmayer, Frederik: *Rody starého Prešporka. Genealogický rozbor obyvatelstva a topografia mesta podľa súpisu z roku 1624*. Bratislava, Monada Atelier, 2003.
- Hammerstein, Notker: *Jus und Historie. Ein Beitrag zur Geschichte des historischen Denkens an deutschen Universitäten im späten 17. und im 18. Jahrhundert*. Göttingen, Vandenhoeck et Ruprecht, 1972.
- Hellebronth Kálmán, ifj.: Torkos (ócsai). *Családtörténeti Jegyzetek*, 1. (1914). 201–214.
- Hof, Hagen: Samuel Stryk. In Gerd Kleinheyder – Jan Schröder (szerk.): *Deutsche und europäische Juristen aus neun Jahrhunderten*. Heidelberg, Mohr Siebeck, 2017. 432–436.
- Kaiser, Wolfram – Arina Völker: Die Physici Sempronienenses und ihre Beziehungen nach Halle und Wittenberg (Ein Beitrag zur ungarischen Medizingeschichte des 18. Jahrhunderts). *Orvos-történeti Közlemények*, 62–63. (1971). 101–110.
- Kapronczay Károly: Orvosdinasztiák III. – Spielenberg, Pápai-Páriz, Hambach, Hellenbach, Moller, Rayger családok. *Turul*, 71. (1998), 1–2.
- Ludewig, Johann Peter von: *Consilia Hallensium Ivreconsultorum. II*. Halle, Rengerische Buchhandlung, 1734.
- Luig, Klaus: Stryk, Samuel (1640–1710). In Adalbert Erler – Ekkehard Kaufmann (szerk.): *Handwörterbuch der deutschen Rechtsgeschichte. V*. Berlin, Erich Schmidt, 1998. 58–63.
- Luig, Klaus: Stryk, Samuel. In Michael Stolleis (szerk.): *Juristen. Ein biographisches Lexikon von der Antike bis zum 20. Jahrhundert*. München, C. H. Beck, 2001. 607–608.
- P. Szabó Béla: „Auctor et respondens” – A szerzőség kérdése magyarországi joghallgatók korai kori disputációi és disszertációi fényében. In Szikora Veronika – Török Éva (szerk.): *Ünnepi tanulmányok Csécsy György 65. születésnapjára. II*. Debrecen, DE ÁJK, 2017. 247–277.
- Philipp, Michael: Bernegger – Schaller – Boeckler. Die Straßburger historische Schule der Politikwissenschaft im 17. Jahrhundert. In Hanspeter Marti – Robert Seidel (szerk.): *Die Universität Straßburg zwischen Späthumanismus und Französische Revolution*. Köln–Weimar–Wien, Böhlau, 2018. Online: <https://doi.org/10.7788/9783412512545.133>
- Rayger, Ferdinandus: *Disputatio Juridica, De Periculo Petentis, Quam...* In *Illustri Academia Fridericiana Praeside Dn. Samuele Strykio, Jcto, Serenissimi ac Potentissimi Electoris Brandenburg. Consiliario Intimo, Professore Primario et Facultatis Juridicae Ordinario, In Auditorio Majori D, V. Octobr. A. MDCC*. Hungarus, Halae Magdeburg, 1700.
- Reppen, Tilman: Stryk, Samuel. In *Neue Deutsche Biographie*. 25. Berlin, Duncker & Humblot, 2013. 606–607.
- Schubart-Fikentscher, Gertrud: Samuel Stryk – Jurisconsultus. *Wissenschaftliche Zeitschrift der Universität Halle-Wittenberg, Gesellschafts- und Sprachwissenschaftliche Reihe*, 10. (1961), 2.

- Stryk, Samuel: *Specimen usus moderni pandectarum. I–V.* Frankfurt/Oder-Halle, 1690–1712.
- Szabó Béla: Előtanulmány a magyarországi joghallgatók külföldi egyetemeken a XVI–XVIII. században készített disputációinak (dissertációinak) elemzéséhez. *Publicationes Universitatis Miskolcensis, Sectio Juridica et Politica*, 8. (1993), 5. 79–154.
- Szabó Károly – Hellebrant Árpád: *Régi Magyar Könyvtár. III. Magyar szerzőktől külföldön 1480-tól 1711-ig megjelent nem magyar nyelvű nyomtatványoknak könyvészeti kézikönyve. 1–2.* Budapest, MTA, 1896–1898.
- Szinnyei József: *Magyar írók élete és munkái. XI.* Budapest, Hornyánszky Viktor, 1906.
- Szögi László: *Magyarországi diákok németországi egyetemeken és akadémiákon, 1526–1700.* Budapest, ELTE Levéltár, 2011.
- Tar Attila: *Magyarországi diákok németországi egyetemeken és főiskolákon (1694–1789).* Budapest, ELTE Levéltára, 2004.
- Vámosy István: *Adatok a gyógyászat történetéhez Pozsonyban.* Pozsony, Stampel Károly, 1901.
- Weszpremi, Stephanus: *Succinta medicorum Hungariae et Transilvaniae biographia, Centuria Prima*, Lipsiae, Sommer, 1774.
- Zedler, Johann Heinrich: *Grosses vollständiges Universal-Lexicon aller Wissenschaften und Künste. VII.* Leipzig, August Hermann Francke, 1734.